

התחלת סיפורה של צברית 56 על מסעה בצרפת מדמואזל מיישראל

בוקר בפאריס. אופירה (הנראית על רקע מגדל אייפל) הופיעה תמיד לבושה בתלבושת ישראלית עם רקמה תימנית.

אבן. הרגשתי את עצמי כה גבוהה מהארץ ובכל זאת כל כך רחוקה מהשמים. זה מוכרח להשפיע על המחשבה.

כדנו ארוחת צהרים במסעדה על המגדל הארוחה היתה קצת למעלה ממשבועה. כאן בא לידי ביטוי שגעון האוטורגפס של הבנות. אני מבינה כשמבקשים חתימה למוכרת מאינסטיין או כן גוריון. אבל הבנות התנפלו על בעל המסעדה שיחתום להן את שמו. שוב הופיעו עשרות הצלמים ולא נהנו פשוט לאכול. לכל נערה היה צלם ועמומי מארצה והם רדפו אחרינו כל הזמן.

טסנו למלון לשלוש דקות בלבד. הבנות לא הספיקו להתפזר כראוי. אני החלפתי שמלה. לבשתי את שמלת הרקמה התימנית ובקבלת הפנים שנערכה לכבודנו מטעם העירייה הייתי היחידה בתלבושת הלאומית.

לקחתי איתי את התנ"ך, מתנת מר חיים לבנון ראש עיריית תל-אביב, לראש עיריית פאריס. שמסרתיו לממלא מקום ראש העירייה. קיבלתי תודה, אפילו פעמיים, ונתבקשתי להעבירה למר לבנון. למחרת, כתב אחד העיתונים שדווקא נציגת הארץ הכי עניה הביאה את המתנה היחידה. קבלת הפנים נערכה בהוסל דה-יוויל, שם הוכרזה המהפכה הצרפתית. סיירנו באולמות הנפלאים ונדמה היה לי שאני רואה מלאכים קדמונים והזמן אצילים כורעים ברח לפניהם. ההול היה ענקי. סיפרו לנו שעורכים שם קבלות פנים רק לגדולי האומות. לאמריקאית סיפרו כי אינזונאר ביקר בו ולאטילקיה הזכירו את שם האפיפיור.

ממלא מקום ראש העיר נתן לנו מתנות. ואני הקראתי באוזניו קטע מהתנ"ך בעברית, בכדי שישמע את הצליל. הבנות נורא התפעלו.

למדו בדרך זו להכיר לראשונה את דגלנו. גם אחר כך, כשהייתי יושבת ליד זיינאב המצרית, צלבתי את דגלי בדגלה והצלמים ממש עטו על התמונה של דגלי ישראל ומצרים ביחד.

בראש השולחן ישב גנראל צרפתי, בעלה של אחת מעורכות אג. לאחר הארוחה הוא ניגש אלי, בבקשו להכיר מקרוב חיילת ישראלית. הוא לא ידע אנגלית. אינני מבינה איך הגיע לדרגת גנרל מבלי לדעת אנגלית, בכל אופן הבנתי את הצרפתית שלו. נהיינו ידידים נורא טובים. כמה ימים אחר-כך, כשנפגשנו שוב, הוא פנה אלי ואמר: "יש לי הפתעה בשבילך."

אמרתי לו: "אני יודעת, צרפת שלחה 12 מייסטר 4 לישראל." הוא פקח אלי עיניים תמהות. "אנחנו מחכים לזה מזמן," הסברתי לו. הוא היה כל כך מבסוט. לא תפס שאני מסוגלת לדעת משהו בעניינים אלו.

סוף נגמרה הסעור דה. כל ארוחה בצרפת ממש שיגעה אותי. על ארוחת ערב, למשל, מבזבזים יר תר משלוש שעות. בין מנה למנה יש הפסקה של שלוש שתי-רבעי שעה בערך, עד ש מגיע האוכל. ובדרך כלל, ה ייתי רעבה. אין להם שם לא חמום, לא פלפל ולא תירס לאכול בין הארוחות. כך ש עד שהביאו את האוכל, הייתי גומרת את כל הלחם עם הזיתים שהיו על השולחן. באותו לילה ראשון, היו הבנות עייפות והלכו לישון. אך לי לא היה חשק לישון. פגשתי בוינאב וגם היא לא רצתה לישון. בילינו את ה ערב יחד בחדרי.

למחרת בבוקר, ביימו אי תנו את צילומי הידיה מהא ירוון בפוזות שונות, אך על זה כתבתי כבר. אחר-כך הו שיבו אותנו באוטובוס צהובי אפור, שלכל אורכו התנוסס שלט מיפגש בנות העמים. נסענו קודם כל לבית האינולידיים. נכנסנו פנימה והתחילו להסביר לנו: כאן קביר נפוליאון וכאן בנו וכאן נכדו, שורה ארוכה של קברים. מבעד לשכבת ברזל, יכולנו לראות את כל דגלי המלחמה שלי. קרועים, בלויים, שרופים ומוכתמים בכתמי דם אך עושים רושם עז. כל הבנין הוא שיר הלל אחר גדול לנפוליאון ופעליו. עשרות פסלים מראים אותו, כמגן העם, מושיע האלמנות והיתומים, וכי, משם לקחו אותנו למגדל אייפל. עלינו במעלית לקומה השניה ומה שרואים משם אי אפשר לבטא במלים, או אפילו במצלמה. זאת פשוט חוויה נפשית עמוקה. בקומה השלישית אדם הופך לפילוסוף. רואים את אלפי האנשים המתרועעים ברחובות כמו נמלים ממש והבתים כקוביות

קיום הרביעי לשהותי בפאריס החלו להגיע יתר בנות העמים. הן באו אחת אחת במשך היום למלון נפוליאון, מלבד היפנית והיונייה, שהגיעו מאוחר יותר. לכל אחת חיכה בחדרה זר ענקי, מורכב מצבעונים בכל צבעי הקשת ואני חושבת שזה אחד הפרחים היפים ביותר שראיתי בחיי. גן הלובר למשל, מלא כולו פרחים אלו, בהרכבי צבעים משגעיים. אנשים באים במיוחד להתבונן רק בהם.

בערב נערכה לכבודנו סעודה חגיגית. הציגו אותנו אחת בפני השניה וכל אחת אמרה את שמה ועוד מספר מלים שהנימוס מחייבה כמו: מה שלומך? איך היתה הנסיעה? אני הצגתי את עצמי במלה אחת בלבד: ישראל.

פתאום הופיעה מרלין גרייבס, הנציגה האמריקאית, עם חיוך על כל הפה, שופעת מחמאות לכל צד. היא הביאה איזה ארגו גדול. "הבאתי לכן מתנה ממיסיסיפי," סיפרה לבנות. כל אחת מאתנו קיבלה ממנה סכיה פרוחנית עם סרט ירקרק. הצטרפתי שלא הבאתי מזכרות מהארץ.

ישבנו ליד השולחן וסקרנו זו את זו בסקרנות. ניסיתי לבדוק אותן בסקירה ראשונה. עם מי אפשר להתידד?

רושם מיוחד השאירו האנ גליה והאוסטרלית, אולם התי ידדתי דווקא עם האיטלקית. היא הפכה במרוצת הזמן ל ידידה הטובה ביותר שלי וכל העתונים ציינו כי האיר טלקיה הזמינה את הישרא לית לביקור בארצה. הסיבה לכך היתה פשוטה בתכלית.

פרינקל מוארזי האי טלקיה לא ידעה שפה אחרת מלבד איטלקית. היחידה שדיברה איתה איך שהוא. לא משום שאני יר דעת איטלקית. דיברתי אליה כמו אל תלמיד. בכל השפות שבעולם, לאט ובדמויים ות נועות ידיים הבינונו אחת את השניה נהדר. עד שאכשר רצה משהו לדבר אליה, פנה אלי שאתרגם את דבריו. וכך מבלי שתהיה לנו ש פה משותפת, החלפנו רש מים וחיות. היא הרבתה ל לספר לי על אהובה, אליו היתה שולחת יום יום שתי גלויות. הפכנו ממש לידידות.

באחד הנשפים שנערכו לכבודנו מאוחר יותר, הבנתי מי זאת פרינקל ולמה בחרו בה כנציגת בנות ארצה. היא נפגשה עם שני איטלקים ושוחחה עמם בלשונה. היא היתה פשוט מקסימה. כל פניה וגופה השתתפו עמה יחד בדיבור. כולה היתה פקעה של רגשות. לא יכולנו בסוף להיפרד בכלל.

ל השולחן היו צנצנות בהן הועמדו דגלים במקום פרחים. היו בנות שמראה דגלן לא נגע להן בכלל. אני הוצאתי את דגל ישראל ושמתי אותו לידי. רוב הבנות

סאת אופירה ארז

בשובנו למדון כבר חיכה לנו שם עורך תכנית רדיו. נתבקשנו להשיב לכל מיני שאלות שבעולם, כל אחת לפי תורה. אני הייתי הראשונה, כך שלא הספקתי לחשוב הרבה.

השאלות היו משוננות. כך למשל היתה השאלה הראשונה: האם את חושבת שיש לשאול את הבעל בשוב מהעבודה לבעיותיו, או לחכות עד שיספר לכו, ואם לא יספר לא לשאלו? עניתי כן. שאלה אחרת: האם אחרי נשואי, ארצה כמיטה כפולה אחת או בשתי מיטות נפרדות? עניתי כי אינני מרגישה את עצמי מבוגרת. מבינה ובעלת נסיון כדי לענות לשאלה זו. דרך אגב, רוב הבנות הוו כי הן מעדיפות מיטה אחת כפולה.

לא הספקנו לנוח ולהחליף בגדים כראוי וכבר הובילו אותנו למועדון לילה מפואר. הפעם לא הביאו לנו בני לוויה; היינו נערות בלבד. לפגישות ולמסיבות הבאות, דאגו להזמין את מיטב חניכי האקדמיה הצבאית בסן-סיר וצעירי האינטליגנציה הפריסאית. ישבנו וחוינו בתכנית האמ נותית. תכנית נהדרת. הופיעה הזמרת מיק משל, אחת הזמרות המפורסמות של צרפת. נמוכה וחמודה, בעלת קול עמוק ולא צלול ביותר. הצרפתים משתגעים אחריה. היא שרה שם שיר מיוחד, שחובר לכבודנו. זה היה שיר ליום נשואיה של גרייס קלי, אותו עמדה שיר בחג החתונה. אינני זוכרת את המלים בדיוק, אך תכנו נסב אודות איחולי בנות העמים לנסיכה החדשה. היא הראתה גם את המתנה שעמדה להגיש בשמנו: קופסת תכשיטים עשויה צדפים ואבנים יקרות. בתוך הקופסה היו כובות קטנות, שסימלו את עמי העולם. את ישראל יצגה כובה כדמות הלון בכמנסיים קצרים.

שעור בתנ"ך. בקבלת-פנים רשמית שנערכה לכבוד בנות העמים בבנין העירייה בפאריס, מקריאה אופירה לראש העירייה פרק בתנ"ך רעברית צחה.

שדרשה קצרות. שיחה משולשת ביו נציגות ישראל מצרים וגרמניה. אופירה, שנמנעה בדרך כלל ממועג אישי הדוק עם נציגת גרמניה, קשרה ידידות עמוקה עם נציגת מצרים החיננית.